

εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκισμούμενῶν. Μόλις δὲ ἔφθασε καὶ τὸ σχῆμα του περιεκυλώθη ὑπὸ οὐλαχμοῦ στρατιωτῶν ἐκ τῶν τῆς φρουρᾶς; τοῦ Ἀντιθεσιλέως, κατεβίβασθη ἐκ τοῦ ἔαυτοῦ καὶ ἀνεβίβασθη εἰς ἕτερον σχῆμα, μέχρις οὐ δύλος καὶ διοικητῆς τοῦ Κατέρου. ‘Ο πρίγκηψ Χουστέν ἐπεστήρει μακρόθεν. ‘Ἐν ᾧ δὲ χρήμα τὸ σχῆμα ἤλαυνε πρὸ πλοιόν τι δύμη πρὸ τοῦ παλαιτίου τοῦ Γεζεροῦ ἡ χ., ἐφ' οὐ ἐπειθέσθη δ. Σαδήκ, δ. Αντιθεσιλέως συνεκάλεε τὸ συμβούλιον καὶ εξέσθετε τὴν τῆς συνωμοσίας. ‘Οθεν μιᾷ φωνῇ τὸ συμβούλιον κατεδίκασε τὸν Σαδήκ εἰς θάνατον.

Ἐν τούτοις, δ. Μαυρετίχης, ἐνῷ ἐφυλάττετο ὑπὸ δύο εὐνούχων τοῦ Ἀντιθεσιλέως καὶ φρουρᾶς, ὑπάπεισεν εἰς ἐντελὴν ἔκλυσιν τῶν δυνάμεων καὶ ἀπεποιεῖτο παντὶ οἰκεῖοι οἰκεῖα προφόν. Πιεσθεὶς τέλος ὑπὸ τῆς πείνης ἐπιειν δλίγον ζωμόν ἀλλὰ παρευθὺς κατελήφθη ὑπὸ νάρκης. Ἐγερθεὶς εἶτα ἐξέρχεται κραυγάς ἀπελπιστικάς, ἀλλ' οἱ εὐνούχοι, σύραντες αὐτὸν ἔξω τοῦ κοινωνίσκου του, τοῦ ἐπέρχασαν τὸν κλασικὸν θρόνον περὶ τὸν λαϊμὸν καὶ μετὰ πολύωρον ἀγωνίαν ὁ Φελλάχος ἐξέπνευσε.

Τὴν ἐποιῆσαν, 12 Νοεμβρίου, δ. Ἀντιθεσιλέως ἀνήγγειλεν ἐν πλήρεις συμβούλῳ, δτὶ ἀπένειμε χάριν τῷ Μαυρετίχῃ καὶ τὸν κατεδίκαζεν εἰς ἐξορίαν εἰς Σάγγηκαν. ‘Οντως, τὸ ἀτμόπλοιον ἀπέπλεε τὴν νύκταν ἀλλὰ μετέρρεε τὸ πτώμα τοῦ Φελλάχου πατσᾶ. Τὸ επιμέθιον εὑνήτον. ‘Ανέμου μαζωμάτα, διαβολού σκορπίσματα!»

ΟΙ ΕΝ ΣΠΑΤΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΙ ΤΑΦΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΑΝΕΥΡΕΘΕΝΤΑ.

‘Αθήναιοι, Τόμος οὗτος τεθως γράψαντες Σεπτεμβρίου καὶ Ὁκτωβρίου, μετά ἐτελεσθεντοῦ θεοργανικῶν εἰκόνων. Quid sub terra est in apricum profeciat aetas.—Oratius..

‘Ως γνωστὸν, τὸ ἔδαφος τῆς Αττικῆς διὰ τῶν ἐν Πικέρμι: (α) λειψάνων καὶ ἀπολιθωμάτων παλαιοτάτων ζώων, οὐχὶ μικρὸν κλέος προσεκτήσατο, καθιστάμενον ἡ κλίμαξ, δι' οὓς κατεργόμεθα εἰς τὸ χάρος τοῦ χρόνου, σιγεφαπτόμενοι διὰ τῶν χειρῶν καὶ καθοδῶντες ἐν τοῖς ὑποληφθεῖσι λειψάνοις, τῆς παλαιοντολογίας, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ εργαστέρου δοτεολογείου της, φοβεράντια σελίδα τῆς γεωλογικῆς ἀναστατώσεως τοῦ Ἰστάκιου κλινδωνισθέντος πυρῆνος τοῦ Πλανήτου ἡμῶν καὶ ἐν τῷ νῦν μικροτάτῃ γωνίᾳ αύτοῦ. ‘Ἐπ' ἐσχάτων ἐπιλήπτει τοῦτο τοῦς ἀρχαιομαθεῖτες, ἔνεκεν τῶν ἐν αὐτῷ ἀνακαλυφθέντων σπουδαίοτάτων μνημείων τῆς πολιότερης ἀρχαιοτητος.

Οἱ μάλλον ἐγκύψαντες εἰς τὴν μελάτην τῆς ἀρχαιότητος ἐπ' αὐτῶν τῶν μνημείων αὐτῆς σφροὶ Καθηγυταὶ Σ. Κουμανούδης καὶ Εὔθ. Καστόρηχος, ὡς η περὶ τὰ ἀρχαῖα εὐχέρεια καὶ ἐμπειρία κατέστη πάνδητος φήμη, σεβαστοὶ καὶ παρὰ τοῖς λογίοις τῆς ἀλλοδαπῆς, ἀργογύνται οὕτω πως τὰ περὶ τῶν ἀνακαλυφθέντων τάφων.

‘Τὰ ἐν τοῖς τάφοις τοῦ Σπάτα ἀνευρεθέντα, ἀνέρχονται εἰς 2,000 καὶ

τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον δῆθρον Περὶ τῶν ἐν Σπάτα τῆς Αττικῆς, ἀρχαιοτήτων γεγραμένον μετά πολλῆς γραφείσης τοῦ ἀπεστάλη ήμιν περὶ τίνος τῶν δικιμωτέρων περὶ οὐλήν λεγίων. ‘Ἐπειδὴ δὲ η ἐν λόγῳ πράγματει, καὶ περὶ ἧν δὲ καὶ οὐχὶ τοσοῦτον τοῖς αναγνωσταῖς ἔχουσα τὸ δέιπνον, συγκεινάθησκεν τῇτον ἐπὶ τοπούτον ἐν αὐτῇ τὸ τε σπουδαιόν, ἀλλὰ ὥριμον, ὡτε νοίκησε ταῦτα ἔν τοις χωρίοις αὐτοῖς ἔτι αναγνωσκειτο—

γνωσκήν μελέτην καὶ οὐχὶ ἀρχαιολογίαν, λυπούμενος δὲν θὰ διηνθῶντεν νὰ ταρίσουμεν ἄλλοι τέλοις τὴν οὐλήν ημῶν δοθεῖσαν τῷ συντάκτῃ αὐτῆς ὑπόσχεσεν, νὰ μηδημοσιεύμενον δηλοῖστε τὸ δόγμα αὐτοῦ. Σ. Τ. Δ.

(α) Considerations générales sur les animaux Fossiles de Pikerme par Albert Goudry—Paris, 1866.

»πλέον ἀντικείμενα, ἐκ ποικιλλης ὑ-
λης, ἥτοι γρυποῦ, ἀργύρου, γαλοκοῦ,
»ὑέλου ἢ οὐεσιδούς τινος ὑλῆς καὶ
»πηλοῦ. Ἐν αὐτοῖς δύμας οὔτε γράμ-
ματα ἢ ἐπιγραφὴ διπάρχουσιν, οὔτε
»νομίσματα, οὔτε σιδηρος, οὔτε εἰκὼν
θεοῦ, ἢ εἰδωλον, εἰμὴ μόνον δύο τε-
μάρχαι εὑρέθησαν δμοιωμάτων ἀνθρώ-
που.»

«Ἄξιον σημειώσεως φαίνεται ἡμῖν,
»ὅτι ἐν τοῖς κοσμήμασι τοῖς ἐν τοῖς
»τάροις τοῦ Σπάτα εὑρεθεῖσιν, διπάρ-
χουσι καὶ τινα ἔχοντα δμοιότητα πρὸς
»τινος τῶν τύπων τῶν μητρῶν ἐκ λί-
>θου μέλανος σκληροῦ, εὑρεθέντα ἐν
»ταῖς τῶν Μυκηνῶν ἀνασκαρφῇς, ἀπερ-
»δὲν νομίζομεν τυχαῖον.»

«Διὰ δὲ τῆς δημοσιεύσεως τῶν πι-
»νάκων τούτων παρέχομεν εἰς τοὺς εἰ-
»δήμους τῆς ἀρχατῆς Ἀσιατικῆς τέ-
»χνης, τῆς τῶν Ἀσσυρίων ιδίως καὶ
»Φοινίκων καὶ Δηρυπτίων, ἀρρομάκες νὰ
»ἀπορριψθῶσι, κατὰ πόσον συγγενέ-
»ουσι τὰ τῆς Ἀττικῆς ταῦτα ἀρχῆτα,
»πρὸς τὰ τῆς Ἀσιατικῆς τέχνης ἔργα».»

«Οἱ τάφοι διήγειραν τὴν ὑπόνοιαν,
»ὅτι ἡγούμενοι εἰναὶ ἀρχαῖοις χρόνοις,
»πρὸς ἀναζήτησιν θησαυρῶν, καὶ διὰ
»πάλιν ἐκλείσθησαν. Ἐν αὐτοῖς εὑρέ-
»θησαν ὅστα, καὶ ἔν τέλειον κρανίον
»ἀνθρώπου, ἀνθράκες, στρῖμα ἐπιτέ-
»φρας ἀνθράκων μετὰ δστῶν κεκαυ-
»μένων. Η σύλητις λοιπὸν ἐγένετο ἐν
»ἀρχαῖοις χρόνοις, ὅτε ἵπκ τῶν χρό-
»νων τῶν Μακεδόνων, ἔτην ἀλλον ἐπὶ
»τῶν Ρωμαίων, ἐπεχείρησαν οἱ τότε
»τυμβωρύχοι τακτικὴν τῶν ἀρχαίων
»τάφων ἐξέτασιν καὶ σύλησιν.»

Οἱ τάφοι οὗτοι, ἐξάγγελοι καὶ φύ-
λακες ἀρχαίου πολιτισμοῦ, ἀνακύπτον-
τος ἐκ τοῦ Εύθους τοῦ χρόνου, ἀγε-
νειρῆς ἐποχῶν καὶ διαδοχῆς γεγονό-
των, καὶ μόνον ἐπικῶντος εἰς τὰ μνη-
μεῖα αὐτὰ, ἐπέχοντα θέσιν νεκροσή-
μου τελετῆς, εἶναι ἔγχα ἀνθρώπων, ὃν
η περὶ τοὺς τάρους εὐσέβεια ἐμρι-
ζει τριθυρόν τινα ἡμίκενης ἀναπτύξεως ἰ-
δεῖσιν, οἵ τις ἐλάζευσαν ἐπὶ τῶν πετρῶν

τούτων, μετασχοισῶν τῆς πνευματι-
κότητος τοῦ ἀνθρώπου, ἐν τῷ νῷ τοῦ
ἔποιου εἰσέδμησαν ἀϋλότερα τῆς ὑλῆς
ἰδέσι.

«Η ἔλλειψις ἐπιτυμβίων ἐπιγραφῶν
καὶ γραμμάτων καθιστᾷ δυσχερεστέ-
ραν τὴν λύσιν. Ο ἄνθρωπος, θηματίζων
πόδας τὸν πολιτισμὸν, αὐτομάτως κι-
νεῖται πέριξ ἐνὸς θωμοῦ, ἀναδειχθέντος
ἀείποτε ἡ κορηπὶς καὶ τὸ θερμότυπον τοῦ ἐ-
κείνου ἀρξαμένου, ήμέρου καὶ φιλοπόλεως
θίου. Διὰ τῆς ἴδρυσεως τοῦ θωμοῦ ἡ πέ-
ριξ αὐτοῦ ἀιωδὸς φύσις καθίσταται
ἡ δονούμενη ἥχος τῶν μυστηριωδῶν
ἐνεργειῶν τοῦ πνεύματος· ὁ δὲ τέως νο-
μᾶς καὶ πλάνης συνασθιάνεται ἐμπεδου-
μένην τὴν ὑπαρξίην αὐτῆς ἐπὶ τῆς γῆς,
ἥτις γίνεται ὁ κλῆρος αὐτοῦ ὅπο τὴν
ἐποπτείαν καθοιλικῆς τινος ἀρχῆς, εἰς
ἥν ἀναγάγει τὰ αἰσθητὰ ὅντα, καὶ ἐξ
αὐτῆς ἐξαγάγει ἰδέας τινὰς καὶ ἀρχὰς
ἀποτελούσας τὴν πνευματικὴν ἡγεμο-
νίαν αὐτοῦ. »Ενθα ἀνεγείρεται ναὸς,
αὐτῷ διδραΐς καὶ ἀνίνητος περιαυγά-
ζει ἡ ὑπαρξία τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀπὸ
σκοπισές ὑψηλῆς, τὰ πάντα διὰ τοῦ
φωτὸς ἐνατενίζοντος καὶ ἀγορένου γὰρ
ἴκλαμβάνη τὸ τέμενος, ὅπερ ἀνεγείρει,
σύντι τεχνουργημένην συνοπτικῶς τὴν
εἰκόνα τοῦ σύμπαντος, εἰς δὲ κατέγει
καὶ οὗτος θέσιν, ὡς λάτρις τοῦ θεού,
καὶ ὡς μέλος τῆς κοινωνίας, μεθ' ἡ-
δυμοδοῖς καὶ πολιτεύεται. Τὸ ἄροτρον
θένει ἀρ' ἐνὸς, ὁ θύεσος καὶ δὲ αὐλῆς
τοῦ Ιερέως ἀρ' ἐτέρου, ἀπεσκορδήζον
τὸν πλάνητα θίου, οἵτις οὔτε θιώσι-
μος δύναται νὰ κληθῇ.

«Αἱ Ἀθηναῖ, ή κατ' ἐξοχὴν τροφὸς
τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ ὅστυ αὐτὸς, εἰς
ἔπειροιτης τὸ πνεῦμα, ή περιλαμπής
αὐτη σεφάνη, τῆς σοφίας (6) εἰς μη-

(6). Απαίτε γάρ αἱ πόλεις καὶ πάντα τὰ
τῶν ἀνθρώπων γεννητὰς τηνικαὶ τηνικέ-
ρων δίαιταν καὶ φωνὴν ἀπέκλινε. Ταύτην ἴγια τὴν
μεγάλην ἀγράνην κατέλαβε τοι Αθηναῖον, οὐχὶ τρί-
ποτες διακοπαῖς η πλείουσ;. . . Άλλα καὶ φάσειν
αὖτις ἀπάστις τῶν ἀλλοι φωνάς καὶ μὴ ἔτι
εργάζειν, ἐλλιξ καὶ αἰτῶν τῶν Θλήνων, ταῖς

ρίας ἑστίας φωτὸς ἀναπέμψεται τὰ ἀδικία τοιχεῖα τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν ἔννον, ἂν δὲν ἔξιλης πρώτη τῆς πειλαμακούστης; Εὐρέχροτος, πρωτεῖται πασῶν ἀνέμωψί δι' ἀκαμάτου ἐγεργείας, διατηρήσονται τὰ δότα τῶν ξένων καταβληθέντα σπέρματα, ἔτινα εἰς πυγέστερον θυματίως ἀνέπτυξεν. Καὶ ἄκρωτηριασμένον ταγχάνον τὸ ἄστυ οὐδὲν αἴσιον, οἵτινες συνέτριψκαν τὸ ἐν αὔτῳ διάδημα τοῦ ὡραίου, ἀπεστράψκεντος; ἀπὸ τοῦ προσώπου τῶν Αθηνῶν πρὸς τὴν Ἔσπερίαν Εὔρω τον, περίτετται ἔτι καὶ νῦν ὡς ἡ ἱραπλούμενης λιθίνος μενούχης ἀπλού τινῆς Απόλλωνος, καταθέσαντος εἰς τὰς πτυχὰς; αὖτοῦ τὸ μετάτηριον τοῦ ακλοῦ, οἷον ἀπεκαλύφθη ἐν συμμετρίᾳ καὶ ρυθμῷ, καὶ ἀληθείᾳ, δι' ὧν ἀνεχαίτιος καὶ ἐκόλοσσες τὸ οὐρατίδες; καὶ ὅμοιον τοῦ καταπληκτικοῦ τῆς Ασίας. 'Ο φωτοσόλος; οὗτος ἀκτήρη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἀπολιτισμοῦ, κυριοφρογθέντος ἐν τῇ διανοίᾳ τῆς 'Ελλάδος; ἀντίστη κατὰ τὰς Ἀστυρίας τῆς Φοινίκης, τὰς Αἰγαίου, ἔξι διασηγήθησκαν τὰ πράτα ζάπικα, μεταποιηθέντα δότα τὰς νέχας μαρράκης, δι' ἔξευρεν ἡ 'Ελλάς, μηδέποτε τίταν τὸν κόσμον τὴν καθολικὴν διάσιμαν ἐσ τῷ περικαλλεῖ καὶ λατητῷ αὔτῃ; ὁ μοιραρχητε, τὸν λόγον, ἐν τῇ ποιήσει, ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, ἐν τῇ εὐγλωττίᾳ λόγων, ὅστις ἐπιτελώθη ἀρ' ἥτις στιγμῆς; ἡ ἐλευθερία κατηγοράθη τὴν θετεπέτην ἐκείνην γῆν, ἢν εἰσέτει ἐπικοτυμωτινούς αἰθερούχηρὴ χώρα μετα τῷ οὐρανῷ, τὸ ἀτμα τῆς ἀγόνιος; καὶ ὁ δράκος τοῖς τῶν θαλασσῶν.

Αἱ εὐγενεῖς ἴδιοτετες τῷ λατρῷ διπορφύρωνται καὶ ἐν τῇ πειδικῇ αὔτῶν ἥλι-

τῶν ψελλοτεμίνων πεζῶν δέματοι προστρεψάνται, ὃς εἰ περ ἡμένη προσβλεψεν μέχρι γέρεος δι' οὓς καὶ τριῶν ὦράτων ἀκούσιν τις καὶ τέρποτο, οὕτως ἐπειδήτα δὲ λοπάκος θηρὶ καὶ πάντας ἀλεγχεῖ τε. Μίνη δὲ ἥδη τόπος μὲν πνηγόρωσι, πέπτο δὲ σολιδόγονος καὶ ἐρυθροπτερίος σύμμετερος, διὸ δὲ ἀπατεῖ καὶ καρέας καὶ τόπος ἡ αρετῆς διο τοῦ τὰ πρώτα σχεδίου, ὡς εἰπεῖν, κίνηται μόνη, πεμπότα λόγων καὶ χάρων (Ἀριστείδ. Πεντάδ. σ. 29).

Οὐκέτι, κυριοφρογθένται ἐμβρυωθῆσι, πατεῖ καὶ λανθάνονται ἐν τῇ ἐπιπόνῳ πάλη αὐτῶν, πρὸς ἡμέραν καὶ κανονικάτερον θίειν, καὶ εὐτέλειν ρέπονται, πρὸς δὲν πατεντεύονται εἰσήρχοντο οἱ Ἀθηναῖοι ἄμα τέλοθιν τῆς Ηλατηρικῆς γυναῖκος.

Καὶ ἐν αὐτῇ δὲ κυριακήμενοι διέβλεπον μαρμαριγάς τινας ὑποζώσκοντας πολιτισμοῦ, διὸ οὐ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀπέκλινον τῆς τραχύτητος αὐτῶν, καὶ μᾶλλον εὔπετες καὶ ζωηροὶ γινόμενοι καθότουν ἐπολιτίζονται, ἀπέλυσον ἐκ τοῦ δεσμευτένου λόγου, ἔγεκνεν τῆς ἀριθμίστου εἰσέτει γλώσσης, ὑψηλότερα καὶ εὐγενέστερα κατεύθυνται, ἀεληφούμενα ἐν τῇ εὐεσθείᾳ αὐτῶν πρὸς τοὺς τάφους ὑρισταμένους ὡς τὸ δρυμητήριον τῆς ψυχῆς; πρὸς διηλοτέρας ἴδεται, καὶ ἡ οἰνονεὶ ἀνθετεῖς ἐκ τοῦ δρατοῦ πρὸς τὸ ζύροντα, διὸ ὥν ἔτι μᾶλλον ἐπιτείνονται οἱ συνέχοντας δεσμοὶ τὸν ἀνθρώπων μετά τινας μορφῆς θρησκείας.

'Απότελον διὸ κόσμων, καὶ δικτελοῦνται τὸ μεθόριον αὐτῶν, προστηνέγκονται πολλάκις εἰς τὰς διενέξεις αὐτῶν ὡς οἱ γενεαλογικοὶ πίνακες καὶ ἡ λίθινος Βίβλος, ἐν ᾧ ἀνεγγράφοντο αἱ φυλετικαὶ καταγογγίσ. (γ) Οὕτω λοιπὸν καὶ οἱ τάροι, μεθ' ὧν εροτοζόλοις θεούτερον ἐν τῇ συγειδήσει τῶν ἀνθρώπων αἱ παραδόσεις καὶ τὰ ἔθιμα, συνέτεινον νὰ ἐπιφέρωσι τὰ δίσερη καὶ ζηλότυπα πάθη τῆς θινότητος αὐτῶν.

Αὕτη εἶχε μεταγάγει μεχρι τῶν διημῶν τὸ πνεῦμα τῆς ἴδιας πρωτωπιότητος, ἀγρυπνής νὰ ἐκλαμβάνῃ καὶ αὐτὸς τὸ πυμεν ως ἔχον κοινωνίαν καὶ ἀ-

(γ) Ήν τῇ διεγείθεσῃ διενέξει, οἵτις τοσοῦτον διετάραξε τοὺς Ἀθηναῖος καὶ Μεγαρές, διαφορούκουστα ἐκτεῖνον; τὴν κατοχήν της Σαλαμίνος, ἡ Σιδών εξέστην, ὅπερες μηνεύειν συνηγρεοῦν ὑπὲρ παντὸς ἀλλού ἀρχικατέτου μηνεύου, ὑπὲρ τῆς ἀγρίας κατοχῆς τῆς ηπειρού περὶ τῶν Αἰγαίων, τὴν ἀνάστην τῷ τάρῳ ἐν δις, ὡς εἰς ταχιεύτησιν ἀλιθίτησιν ὑπερ τοῦ γιγάντου, ἐπερχίνονται τὰ ἔθιμα καὶ νενομιστέριν τὰς εργάτων λόγων.

ναρηράν πρὸς τὰς ἰδιότητας ἐκάστης τῶν φυλῶν αὐτῶν (δ)

‘Η περὶ Θεῶν ἵδεα διεῖλαχτο εἰς μορία πρόσματα ἀπὸ ἀλλήλων διεστῶτα συστεκόντες τῆς ἀναπτύξεως τῶν διαφόρων φυλῶν. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ τῶν Θεῶν εὑνοικία δὲν κατήγαγεν ἐκ του Ολύμπου, ἀλισκερίτως πρὸς πάντας, τὴν ἀκτινοβολήν αὐτῶν, ἀλλὰ μονομερῶς πρὸς τοὺς μὲν καὶ τοὺς δὲ, παρ’ οὓς μᾶλλον ἔφαίνετο διτε ἐπεφοίτες ή χάρας αὐτῶν ὡς εἰς φίλους, μετ’ ᾧ συνεβίουν.

Οἱ ἐσχάτως λοιπὸν ἀνακαλυψθέντες τάχος ἐν Σπάτᾳ τῇς Ἀττικῆς τάσσονται μετὰ τῶν πρώτων ἐκείνων μηνυμάτων, εἰς δὲ ἐγκατοπτρίζεται ὁ ἥθικός; Εἰς τῶν ἀνεγειρόντων αὐτὰς, ἐν τῇ διεττῇ μορφῇ τέχνης καὶ λατρείας.

Οὗτοι συναπιτελοῦσι τὸ στέλεχος τῶν ἐν κυκλοφορίᾳ βόεων κοινωνίας, ἀρκούντως προσχθέντες, ὡς τῇς τῶν Ἀ

• Θέριστουσιν οἱ Μεγαρεῖς πρὸς ἓν τοὺς νεκταῖς προτίθενται. Ἀθηναῖς δὲ πρὸς τὰ ἴσπιάς. [Πλάτωνος Σολωμον.]

Ἐντεῦθεν καὶ ὁ στίχος

• Οἱ φίλιμοι δίδονται πρὸς Ήλιον δύο τα. Κατὰ τὰ νεκταῖαν τῆς θρησκείας, οἱ νεκροὶ ἐγδύονται ἐν τοῖς τάροις καθορῶντες πρὸς τὰς αὖτις τοῦ δρῦντος, πρὸς δὲ ἀνέστηντο διπλῶς αὐτῶν πεσεγέρμανος ἀπέναντι τῶν ἀγαλμάτων.

Ἐκ τούτου ματαῖνον νεκρῶν καὶ τάρων ὑφίστεται ἀτῇ ἀλληλεγγύη τῶν ἴδεων. ‘Η εἶτος; τὰν Νεῦτων τῆς πρὸς ανατολὰς πρὸς θεῶν ιερῶν δίδονται [Πλάτωνος], ἐποιέντος ποιοτερίαν τοῦ ἀγάλματος εἰς τὸν ἴστρον μέντοι τὸ πρώτον πρὸς δυσμάς. [Πλαύτωνος Νομάς]. Καὶ ὁ Vetrarius L. IX. Signum quod erat in cœlo spectat ad respettinum cœli regionem — at qui adierat ad oram — spectat ad pattem cœli orientis, et simulacrum quod erat in saec.

Visconti, Opere varie, vol. III pag 91.— Ce précepte était applicable aux vites des Megariens et les Nations Doriennes, aux quelles les Romains semblaient appartenir, et que par conséquent les Athéniens devaient être d'autant plus jaloux de suivre l'usage contraire, qui tenait à leur ancien origine, et les distinguait des autres Nations de la Grèce; et principalement des peuples d'origine Doriique; tels que les Megariens et les Lacédémoniens, contre lesquels Athènes était le plus souvent en guerre.

δ) Οἱ Λοβέκαι (A. Aglaophamus — Tom. I. Pag. 271.

θηνῶν, καὶ παρὰ πάσους ἄλλης ἀνιδειγόθεσσις τροφοῦ ὑμενοῦς καὶ εἰσηγητοῦ τοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῷ Βίῳ τῷ ἀνθρώπων.

Τὸ ἀνεπίγραφον ζυμως τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος τάφων καὶ ἡ παντελής ἔλλειψις γραμμάτων ἐπικυρώνει τὴν περιέργειαν καὶ διεγείρει ἔτι μᾶλλον τὴν δικαιοικίαν εἰς ἀγεύσειν τοῦ λόγου.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΧΗΜΕΙΑ

ΠΕΡΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ

Τῇς γνῶσις τῆς φύσεως τοῦ ἀδάμαντος καὶ ἴδιως τῶν χημικῶν ἴδιοτήτων τοῦ ἀνθρακος χρονολογοῦνται μόλις ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ τελευταίου αἰώνος.

Πολλὰ σώματα, κατὰ τὸ φαινόμενον λίγην διάκρισιν, εἴναι μολοντικό ἄνθρακας κατὰ τὸ μᾶλλον οὐκ ἡττον καθαροῦ. Καὶ ἡ πρώτη διάλογον ἐδάμαντος θεωρεῖται ἔνθρακες καθαρός καὶ κοινοτάλλοις. Ἐν τῷ ἀρχαιότερῃ διε καὶ ἐν τῷ μετατοικοῦ ἡ ἀληθής φύσις τοῦ ἀδάμαντος ἔμεινεν ἀγνωστος, ὅτε ὁ Νεύτων πρώτος ὑπόπτευσεν ὅτι ὁ ἀδάμαντος πρέπει νὰ ἔη σῶμα εὑρέλεκτον, έχοντος ἐπὶ τῇς σπουδαίας ἐπιτροπῆς, ἣν λαμβάνουσιν αἱ ἀκτῖνες οἰεροχόμεναι ἐκ τοῦ σώματος τούτου.

Τὰ παιράματα δὲ τῶν ἀκαδημαϊκῶν τῆς Φλωρεντίας κατὰ τὸ 1693 καὶ τὰ μετὰ ταῦτα γινομενα τοῦ Φραγκίσκου τῆς Λοθαριγκίας (de Lorraine), ἐπειδεχίωσαν τὰς προγνώσεις τοῦ Νεύτωνος, ἀποδεικνύοντα διτε ὁ ἀδάμαντος δύναται νὰ καῇ διαν θερμανθῆ ἴσχυρῶς, τιθέμενος ἐν συναρτεῖσι τῷ ἀέρι, ἢ εἰς τὴν ἑστίαν καυστικοῦ κατόπτρου, συναθροίζομενον ἐπ’ αὐτοῦ ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἢ εἰς τὸ ἴσχυρὸν πῦρ σιδηρούργειου. Ἀλλ’ ὁ ἀδάμαντος δὲ, ἀλλοιοῦται οὐδὲ τήκεται, τιθέμενος εἰς ὅσον οἶον τε ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, ἀλλὰ μὴ κοινωνῶν μετὰ τοῦ ἀέρος. Τοῦτο ἀπεδειγμηνοὶ πολλῶν χημικῶν τῷ 1770. Οἱ λαζαριέροις καὶ Γουύτον δὲ Μορ-